

1ste April 1875; men deri tror jeg, at det ærede Medlem tager storlig feil. Det er klart, at, naar der staaar i Lovforslaget, at det først skulde træde i Kraft den 1ste Januar 1875, saa er det, fordi der skal gives en nogenlunde rundelig Tid for Skifteretten og dem, der ellers have med Skifte-loven at gjøre, til at sætte sig ind i den nye Lov og forberede dens Krafttræden. Denne Frist maag man beholde; hvis Loven ikke bliver vedtagen i denne Samling, men først skal gaa igjennem Folkethinget og Landstinget i næste Samling, og der tillige skal gives en rundelig Frist, kan Loven ikke komme til at træde i Kraft før et Aar eller tidligst tre Fjerdingaar senere, naar man vil skynde sig meget. Det er altsaa ganske bestemt en Udsættelse af henvend et Aar, en Forholdelse; man forholder Befolkningen, hvis Ønsker man mener, at der i saa høi Grad bør tages Hensyn til, i et helt Aar et Gode, som dog virker i alle de Retninger, i hvilke man tror, at der skal virkes. Men, naar man synes at lægge saa særdeles Bøgt paa at faae Byrden af de overdrevne Skiftegebyrer noget lettet for Befolkningen, hvorfor vil man da lægge et saa stærkt Tryk paa en Minister, som allerede har vist saa stor Beredvillighed til at fremkomme med Forslag om Ordningen af Skiftelovgivningen? Hvis denne Lov bliver slaet ihjel idag, er det, som den ærede sidste Taler bemærkede, et nyt Exempel paa de Offre, som falde for den Politikk, som Fler-tallet finder det rigtigt at følge, nemlig af Hensyn til den almindelige politiske Stilling at hindre Gjennemførelsen af Reformen. Denne Politikk har jeg aldrig kunnet være med til; men vi have jo tidligere haadt Exempler paa, at den ikke har gjort sig gjældende paa Gebeter af den Art, som her er Tale om. Konkursloven fik jo f. Ex. Lov til at gaa igjennem, Udpantningsloven gif igjennem ifjor, og jeg troede, at vi her besandt os paa et neutralt Gebet, ligesom ved Jernbanelove, Svoolstikkelove o. s. v. Desværre ser jeg, at ogsaa dette Gebet skal inddrages under og denne Lov falde som et Offer for den Situation, som vi nærmere drøftede i Aftes, hvorfor jeg ikke skal komme ind derpaa nu.

Steenstrup: Jeg vil ligeover for det ærede Medlem sige, at jeg tidt har hørt, at der var meget stærk Erang til Konkursloven og andre Love; men at der var saa overmaade stærk Erang til Skifteloven, mener jeg ikke at have hørt. Jeg vil ganske vist sige, at jeg tiltræder denne Lov og finder, at den er et Fremskridt, og jeg vil ligeover for den ærede Justitsminister bemærke, at om hans Stilling under hele denne Sag kan man ikke sige et eneste bebreidende Ord; han har været ganske overordentlig imødekommende. Naar jeg derfor her gaar med Fler-tallet, er det paa ingen Maade for at lægge den allerringeste Hindring i Veien ligeover for den ærede Justitsminister; men der er en anden Minister, som har stillet sig paa en hel

anden Maade, og naar man taler saa meget om Erang, Ønsker o. s. v., siger jeg, at der er ingen Erang og intet Ønske, der har været udtalt saa tidt som dette, at blive fri for det privilegerede Nov, som man kalder Skiftegebyr. Det har været gjentagende udtalt, og man har gjentagende sluttet sig dertil med stor Afklamation her i Thinget, at denne Skiftegebyrslovgivning maatte forandres. Sagen er den, at denne Lovgivning i Principet hænger sammen med Reformen af vort Skattevæsen; men naar man ikke kan faae en Reform af dette det uheldigste Punkt i hele vor Skattelovgivning, hvilken Udfigt er der saa til at komme ind paa en Reform i videre Forstand af Skattevæsenet? Jeg vil sige rent ud — jeg skjuler ikke mine Tanker — at det er mig aldeles usforstaaeligt, og jeg kan ikke gaa med til, at man det ene Aar efter det andet udsætter en Lov om Skiftegebyrernes Nedsættelse, da disse efter mine Tanker fuldstændig slaane et retfærdigt Grundlag, og naar man har faaet paa Garantier for at fremvinge denne Skiftegebyrsnedsættelseslov, da tror jeg, at paa denne Maade faae vi den aldrig. Vi se meget godt, hvad Hindringen er. Skiftegebyrerne ere en Formuesskat, og skulle de blive ved at bestaa, medens det skal være Kontrebande at komme ind paa andre Formuesskatter, er det en komplet Uretfærdighed; kan man ikke komme bort fra dette Punkt, hvorledes skal man saa komme ind paa Reformen af den øvrige Skattelovgivning? Naar man har bebreidet os, at vi ville slaa denne Lov ihjel, saa spørger jeg, hvorfor man ikke ligesaa godt bebreider Landstinget, at det stiller Hindringer, som det er vanskeligt for Folkethinget at tage, men strax bebreider os, naar vi vedtage Hindringer, som ere vanskelige for Landstinget at tage. Landstinget kan jo vedtage disse Hindringer, vi kunne jo lade Loven gaa til Landstinget idag, vi kunne jo endnu idag faae den fra Jælls-udvalget i samme Skikkelse, og saa er Loven færdig (Octavius Hansen: Gebyrloven skal jo først udkomme!). Nei, saa er Loven færdig, og saa komme Gebyrerne bag efter. Naar der er Tale om den 1ste Januar 1875, forekommer det mig ogsaa, at Fristen er sat saa lang, at med god Villie fra alle Sider — og den maa jo forudsættes — er det let at faae Gebyrloven ud til den 1ste Januar 1875. Vi se, i hvor høi en Grad Love kunne fremmes. Der ligger for os Hindringsforslag til en Lov, som Indenrigsministeren for to Dage siden erklærede ikke kunde komme ud, hvis den blev sendt i Udvalg. Den staaar nu paa Dagsordenen for idag og vil efter alle Himmeltegn at dømmen blive vedtagen. Kan dette ske med en Lov, som nylig er kommen her ind i Thinget, maa det saameget mere kunne ske med en Lov, som længe har ligget for. Man taler om, at man ikke skal knytte Love sammen, som ikke høre sammen; men jeg gad spørge de Herrer, hvilken Sammenhæng der er mellem en